Γιάννης Χατζηκυριάκος: Την αγαπώ τι τα περπατήματα που κάναμε νέοι. Είν

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ, ΦΩΤΟ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΡΑΜΙΤΙΝΟΣ

Πετυχημένος επιχειρηματίας και χρυσή καρδιά, ο Γιάννης Χατζηκυριάκος δέχτηκε να μας μιλήσει και να μας πει την ιστορία του στο μαγαζί του, το «The Greek Islands Taverna», στο Σάδερλαντ. Δουλεύει από 13 χρονών, από τις πρώτες μέρες που έφτασε στην Αυστραλία και συνεχίζει όπως την πρώτη μέρα, με την ίδια αγάπη και τον ίδιο ενθουσιασμό. «Ο πελάτης είναι δικός μας άνθρωπος», μας λέει. Δίπλα του για μισό αιώνα η κα Σωτηρία, η γυναίκα της ζωής του, τα παιδιά του, ο Κώστας και η Κυριακή και τα εγγόνια του. «Ακόμη κι ο 10χρονος Δούκας δουλεύει με τον παππού, κάνει «ένα σίφτ»... Κι όταν έρχεται η ώρα, «πάνε όλοι μαζί στην Κω για διακοπές. Η Ελλάδα είναι για αυτά όπως είναι και για μένα. Τόση αγάπη της έχουν», λέει ο κ. Χατζηκυριάκος που προσφέρει το καλύτερο ελληνικό φαγητό στο Σίδνεϊ, στην καθαρότερη κουζίνα της Αυστραλίας. Μαζί ταξιδέψαμε στην Κω, στα πρώτα χρόνια της μετανάστευσης, τα δύσκολα και στα κατοπινά, της καταξίωσης και της επιτυχίας. Ο κ. Γιάννης Χατζηκυριάκος είχε μια καλή κουβέντα για όλους και στην καρδιά του την Ελλάδα: «Θέλω να πω στον ελληνισμό να μείνουν Έλληνες και τα έθιμα που έχουμε εμείς και την κουλτούρα μας να μην την χάσουμε. Την αγαπώ την Ελλάδα, τα χωριά, τα περπατήματα που κάναμε νέοι, τις μυρωδιές. Είναι άλλη δουλειά, άλλο feeling...»

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Κω, στο χωριό Αντιμάχεια. Ο πατέρας μου λεγόταν Κωσταντίνος και η μάνα μου Κυριακή. Έχω και δυο αδέρφια, την Ευλαμπία και το Γιώργο. Ο πατέρας ήταν γεωργός. Στο νησί βγάζαμε καπνό, ντομάτες, σιτάρια, κριθάρια, από όλα... Η μαμά έμενε στο σπίτι αλλά δεν ήταν κανείς που να μην πηγαίνει να βοηθήσει τα χωράφια. Είχαμε φτώχια όπως σε όλη την Ελλάδα. Φαγητό είχαμε, γιατί είχαμε τα κατσίκια μας, τα πρόβατα μας, τα χωράφια μας. Πηγαίναμε στο σχολείο, μας δίνανε και συσσίτιο εκεί, γάλα κάθε πρωί και κάθε μεσημέρι, κι ένα κομμάτι τυρί ή βούτυρο. Θυμάμαι πολλούς από τους δασκάλους μου. Ο δάσκαλος ο Παπούλης, ο Σακίρης, ο Καραντώνης, ο Σκουλής, μια

ζήτηση στο σπίτι. Ότι θα έρθει η αδελφή μου στην Αυστραλία και κατευθείαν θα μας έκανε πρόσκληση. Δεν ήταν μεγάλη η στενοχώρια που έφευγε γιατί ξέραμε πως θα ακολουθήσουμε κι εμείς.

Μαζέψαμε τα πράγματα μας και πήγαμε μια καθημερινή και κάναμε λειτουργία στην εκκλησία. Επειδή ο παππάς της ενορίας της δικής μας ήτανε πάρα πολύ φίλος του πατέρα μου δεν άντεξε να κάνει ο ίδιος λειτουργία κι έφερε έναν άλλο παπά από την παραπάνω ενορία, από την Αγία Τριάδα. Από τη στενοχώρια του που θα έφευγε ο φίλος του. Έγινε η λειτουργία και θυμάμαι ότι όταν μίλησε ο παππάς, που έβγαλε κάποιο λόγο, ο πατέρας μου δάκρυσε.

Ξεκινήσαμε για να έρθουμε να κάνουμε κάποια χρήματα και να γυρίσουμε. Έτσι είναι προορισμός του

«Ο πατέρας μου αρρώστησε εδώ και ήθελε να πεθάνει στην Ελλάδα. Εκεί πέθανε. Πριν φύγει με κοίταζε καλά-καλά στα μάτια, κι εγώ το ίδιο και δεν μπορούσε να μιλήσει στον άλλο... »

καράβι. Στο δρόμο πήραμε και Λιβα-
ιμε στο Περθ, στο Freemantle και κα-
υ έκανε εντύπωση η πρασινάδα και ο
ρθε εκεί και μας υποδέχθηκε. Πήγαμε
αρκέτες, στα μαγαζιά, όλα καθαρά και
ιμπήκαμε στο καράβι και φύγαμε για τη
Ο κόσμος που ήρθε στο καράβι, ο ελλη-
δινε σοκολάτες, σελίνια, δεν μπορούσες
ις ότι μπορούσε να συμβεί ένα τέτοιο
διο έγινε και στη Μελβούρνη και στο

ΤΟ ΣΙΔΝΕΙ

ς υποδέχθηκε η θεία μου και η αδελφή
στο σπίτι της θείας μου. Το Opera House
κτεί ακόμη... τη δεύτερη μέρα από τον
δώ, ο πατέρας μου και ο αδελφός μου
ειά στα water boards, στο νερό... Σε
είχαμε νοικιάσει σπίτι σε ένα Ιταλό και
περίπου τρία χρόνια μέχρι που καταφέ-
αμε δικό μας σπίτι. Εγώ πήγα σχολείο
ρόνο γιατί απαγορευότανε λόγω ηλικί-
δουλειά αν και δούλευα τα απογεύματα.
ι μόνοι ξένοι ήταν εγώ και ένας Ρώσος.
νε και εγώ δεν ήξερα γιατί γελάνε. Έγι-
τά καβγαδάκια. Προσπάθησα να μάθω
ι ήμουν καλός αλλά τα γράμματα δεν
Ηθελα να πάω στη δουλειά όπως και